

La frase del dia

“Una cosa és tenir una actitud constructiva i una altra, donar un xec en blanc”

Joan Ridao, SECRETARI GENERAL D'ERC

A la tres

Xevi Xirgo
xxirgo@avui.cat

Maragall, Ernest

No conec gaire ningú que es vagi fotent cops de cap a la paret, perquè tothom sap que la paret no es mou i que l'únic que en pots treure és un bon nyanyo. Ernest Maragall, però, és tossut. I ho prova una vegada i una altra. El mes de març, quan encara era conseller del govern, va tenir una visió i va vaticinar que els electors estaven “fatigats” del tripartit. I amb la mateixa clarividència va considerar que al PSC li feia falta un projecte “clar, global, explícit, i amb lideratge” i tenir “veu pròpia” a Madrid. No li van fer cas. El PSC va fer el resultat electoral que va fer i al cap de res Maragall hi tornava, fent unes declaracions similars. Montserrat Tura s'hi va apuntar, tot i que d'aquella manera que l'exconsellera s'apunta a aquestes coses. Ni cas. Fa quinze dies, en una entrevista a Catalunya Ràdio,

“No conec gaire ningú que es vagi fotent cops de cap a la paret. Ernest Maragall n'és un. I acabarà amb un bon nyanyo”

Maragall hi va tornar. I va fer un pas més: va demanar que rodessin caps en la direcció del partit. Tampoc. Castells continua en silenci, Tura xiula cap a un altre costat, Nadal navega cap aquí i cap allà –cap novetat– i Geli continua paint la derrota socialista. Però Maragall hi torna. Aquest cap de setmana passat hi ha tornat, i en un article d'opinió ha arribat a dir que forma part de l'executiva del PSC però que és com si no hi fos perquè l'aparell del partit no el té en compte. No tenien en compte el seu germà quan era president, i ell es lamenta que no li tenen a ell. Il·lús. Si més no, la resta ha entès que contra l'aparell del partit el sector catalanista ara mateix ho té tot perdut. I que han d'esperar. El sector catalanista, sembla, només pot esperar una gran derrota del seu partit en les municipals per veure si les coses canvien. Ben trist.

El timbal

Que passi l'aire!

Resignats a la impotència dels nostres polítics per prioritzar el que interessa al país i la seva gent del que els interessa únicament i exclusivament a ells i a les cúpules dels seus partits, parlem d'una cosa més sana com és la consulta per la independència. No té propietats miraculoses. No dona feina a l'aturat, ni serveix per pagar la hipoteca, la gasolina o l'increment del rebut de la llum. Ni tan sols és vinculant, només faltaria. Però, ves per on, és una iniciativa popular que mobilitza centenars de milers de catalans. Una ventada d'aire fresc que ha deixat molt professional de la política amb el cul a l'aire, defensant l'abstenció, posant traves, multes o cara de pòquer. Com a Barcelona, que votarà el 10-A malgrat l'alcalde Hereu. Qui sap si és perquè l'incomoda la independència o perquè va perdre la seva fe en la democràcia a la Diagonal.

Toni Brosa

Desclot 'Dies irae'

Els educats sota la severa educació franquista en escoles d'orde religiós i aspiracions totalitàries encara recordaran amb espant les admonicions sobre el dia del judici final. *Dies irae*, o el Dia de la Ira, també dit. Jornada en què retronarien les trompetes del gran judici i amb el darrer so els àngels del Senyor separarien els bons, que gaudirien eternament de la presència divina, dels

dolents, que cremarien a l'infern. Uf! Tot això explica un cèlebre poema llatí del segle XIII i tot això proclamava mestre Vicent Ferrer mentre aconseguia que l'audiència, espantada, es penedís de tot el que ni havia somiat fer. L'any 67 del segle passat Tonino Valerii en va agafar títol i idea per rodar una pel·lícula on Lee Van Cleff feia el que més bé sabia fer: una estesa de tres pams. I encara ara el

vesper de rebels per tot el nord d'Àfrica ha definit així les jornades de revolta. I per si no n'hi havia prou, Josep Anglada ha decidit considerar-se arcàngel i designar Dia de la Ira el 22 de maig. Més que ira, paciència per aguantar-lo!

Vicent Sanchis

EDITORIAL

Albert Manent, contra l'oblit

Fa unes setmanes, Albert Manent va ser objecte d'un homenatge a l'Ateneu Barcelonès, organitzat per amics. Persones de diferents disciplines –literats, historiadors, filòlegs, polítics, científics...– van elogiar un home que en conrea moltes: escriptor, memorialista, filòleg, retratista literari, fundador de revistes, *necròleg*, cronista, agitador... Va ser com un prolegomen del premi màxim que ahir Manent va rebre: el d'Honor de les Lletres Catalanes, instituït per Òmnium Cultural. Manent, col·laborador d'aquest diari, s'afegeix com a número quaranta-tres a una llista en què figuren, entre d'altres, Espriu, Foix, Fuster, Pedrolo, Calders i Marià Manent, el seu pare. És el primer cop que dos membres directes d'una família reben el premi, circumstància que haurà satisfet el fill del gran poeta.

Albert Manent i Segimon, amb arrels maresmenques i tarragonines, és un intel·lectual complet que ha excel·lit en el retrat de persones de la cultura i la societat catalanes. N'ha publicat molts llibres, fruit d'un treball minuciós i rigorós, un dels quals, *Solc de les hores*, li va valdre el premi Josep Pla l'any 1987. Les seves *Semblances contra l'oblit* –títol d'un altre llibre continuador de l'anterior– fan de Manent, per si soles, un just mereixedor d'un premi que, a més de la qualitat literària, subratlla de qui el rep l'esperit cívic al servei de Catalunya, les seves llibertats i la seva gent. Manent, que no para, prepara ara un llibre sobre pseudònims, després d'acabar-ne de publicar un sobre el seu pas per la conselleria de Cultura de Max Cahner i uns altres sobre el noms dels núvols. El premi concedit per Òmnium Cultural hauria de servir perquè la seva obra guanyés lectors.

A diferència d'altres guardonats, Manent no és home de grans consensos, i per tant el premi no satisfarà segons qui, però és que sense el seu punt de rebel·lia i el seu compromís ideològic i polític Albert Manent no seria el que és ni hauria produït l'obra que ara se li reconeix.